

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput III. Salubrioris puriorisque Ethices necessitas ex dictis concluditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

culas contrahunt, quam eluunt. Imago primi sæculi Societ. l. 3. c. 8.

De Ordine & Matrimonio.

169. Sacerdos (idem de Diacono) morose delectatus, sufficienter confitebitur, dicendo; *toties habui delectationes morosas venereas, esto non explicet se esse in sacris.* Gobat tr. 9. n. 272. & 273.

170. Si conjux putet probabilius priorem virum adhuc vivere, probabiliter verò mortuum esse, potest petere & reddere debitum secundo viro. Dicastillo disp. 8. dub. 14. n. 174.

171. Immò probabile est tunc posse debitum & petere, & negare; petere, accommodando se opinioni de valore; negare, sequendo opinionem de nullitate. Ibidem n. 175.

Appendix.

172. Error est asserere, Christianis omnibus esse præceptum, omnes actus suos deliberatos referre in Deum propter se dilectum. Apologia Casuist. pag. 165.

Reflexio ad superiores opiniones.

De Morali Theologia ejusmodi verè Caramel censuit, quòd tota sit nova. Sed & verè ipsi reponitur: Si tota nova: non ergo Evangelica; non Apostolica; non Christiana. Quid de ea dixisset Tertullianus, si suo tempore proposita fuisset? Vereor ne dixisset: *Hæ sunt doctrina Demoniorum, prurientes auribus, nata de ingenio sapientia secularis, quam Dominus stultitiam vocat.* Metitò proinde opinionum illarum plurimas Ecclesia damnavit.

CAPUT III.

Salubrioris puriorisque Ethices necessitas ex dictis concluditur.

15 **R**eflectens igitur ad Ethicem superiori capite descriptam, judicet æquus rerum arbiter, siue Doctrina Christiana, quam Ethica illa exhibet? Siue arcta illa cæli via, quam Christus evangelizavit? Siue doctrina salutaris, secundum quam regnum Cælorum vim patitur, homo odit animam suam, tollensque crucem suam, sequitur Christum? Uno verbo, siue Theologia illa, directiva morum hominis Christiani, id est, hominis quidem terrestri, sed conformandi ad imaginem hominis cælestis; utpote qui Christum per baptismum induendo, ejus in carne vita rationem agende professus est (uti dicitur can. 96. Concilii Constantinop.) atque ad eum (mundo mortuum) victurum Deo, Christum in omnibus sequendo, juxta dicenda. Quem proinde necesse est instruire, ut hominem Deo conformandum, ut possessionem peculiumque Domini, emptum pretioso Sanguine Christi, ut civem Sanctorum, ut discipulum, ovem, palmitem, membrum, sponsamque Christi, atque ut domesticum, filium, templum, hostiam Dei, & ut lucem mundi.

16 Quantum à Cælo terra, tantum à Christiana hujusmodi Ethica plerisque Sapientibus distare videtur neoterica illa Ethica; quia nimirum videretur ipsis accommodator ad humanas passio-

nes, cupiditatesque fovendas, quam ad corrigendas, potiusque evertendam quam ad stabi-

liendam christianam disciplinam: cum per eam immoderata licentia in mores nostros inducatur, divinaque & humana lex sic tractari videatur, quasi foret regula Lesbia, ad sui regulati normam, atque ad corruptæ naturæ mores, ad omne denique quod cuique sapit, accommodabilis.

Regula, quippe, Lesbia dicitur, quoties præ-

posterè, non factum ad rationem, sed ratio ad factum accommodatur, & cum lex moribus applicatur, non mores ad legem concordantur, ait Erasmus in adagiis. Hoc autem cum sit ordinem æternæ Dei lege præfixum evertere, cunctisque hominis Christiani officiis inflectendis & corrupendis januam aperire: liceat zelo Dei & Sanctorum exclamare cum Propheta, *Exurge Deus, judica causam tuam.* Liceat formidare, multumque formidare ne verum sit quod Illustrissimus Fagnanus 113. c. *Ne innitatis de Constitut. n. 331.* ait, quòd "Doctrina illa non sit à Deo, quòdque ad sui reformationem magnoperè egeat dextrâ Dei, & Beatissimi Pontificis provisione, ne venenum jam plus nimio dilatatum ulterius serpat. "Liceat invocare Cælum & terram, siue superiores inferioresque Ecclesiæ Prælatos, Pastores & Doctores, ut ascendant ex adverso, seseque opponant murum pro domo Israël. Liceat, inquam, ipsis dicere cum Nicolao Papa, ep. 70. ad Hincmarum: *Videte si hæc Ecclesia Christi non præjudicent. Videte si tolerabilia valeant estimari. Considerate si debeant illi (superiorum propositio-*

num assertores) Ecclesiæ sanctæ Dei istas derogationes ingerere, quibus in præceptis ruit mundus, latissimam viam ingrediendo, quæ ducit ad perditionem. Ut enim deplorat Philo Carpathiorum Episcopus in Cantica fol. 569. to. 1. Biblioth. SS. PP. *Miseri Christiani quotidie per assentationem prædicantium infelicissimè pereunt. Hinc tanta peccatorum labes: hinc illa corruptela morum, qua singula fideles anime in dies magis ac magis turpius insciantur... Hi sunt qui peccata populorum devorant, cum scelera reprehendere non audeant, vel ob munera peritura ac commoda, vel ob gratiam & amicitiam profanorum ac divitum, quos sibi venantur, vel ob humanam laudem & gloriam... vel dum (ignari ac tepidi) calumnias pro Christo Jesu, approbata, &c. timent. At veri Christi servi, & bellatores omnibus obstare audent, pro veritate dicenda, & conservanda, nihil extimescunt, nihil loquuntur ad gratiam, nihil assentantur, &c. memores Apostoli ad Thessal. 2. dicentis: Ita loquimur non quasi hominibus placentes, sed Deo qui probat corda nostra. Neque enim aliquando fuimus in sermone adulationis, sicut scitis, neque in occasione avaritiæ (Deus testis est) nec querentes ab hominibus gloriam, neque à vobis, neque ab aliis.*

Charitas itaque Christi, zelusque, tum di-

vine gloriæ, tum animarum salutis, urget nos ad puriorem salubrioremque Ethicem conquirendam, doctrinamque tutiorem, & cor-

rigendis moribus aptiorem, adversus laxiora illa opinamenta tuendam. Utinam Deus piissimus (verbis utor Emin. D. Cardin. de Aguirre in præfat. ad to. I. Concil. Hisp. & novi Orbis, n. 17.) qui nobis, indignis licet, ac peccatorum pondere pressis, desiderium hoc affiduum concedere dignatur, aliquem illius fructum donet ad gloriam nominis sui, & totius Ecclesiæ utilitatem. Non ignoramus provinciam nos assumere difficilem, invidiosam, multisque (ut experti sumus) obnoxiam contradictionibus, impropriis, calumniis, sive doctorum quorundam hominum, molestè ferentium suæ novioris Ethices redargutionem, sive popularium, sanam doctrinam non sustinentium, qui malunt Magistros prurientes auribus, à veritateque auditum avertunt. Hinc enim, sive isti, sive illi (ob rationes infra deducendas) sanctioris disciplinae Prædicatores & Doctores infectari solent, tanquam Severos, Rigoristas, Janfenistas, Novatores, &c. In eo utique facti imitatores eorum, qui S. Bernardum, suum pro veteri disciplina zelum exercerent, traduxerunt ut maledicum & novatorem. Vel S. Ignatium de Loyola, rerum sacrarum neglectum, corruptis moribus, magno animi ardore, etiam dum adhuc Laicus esset, resistentem (teste Maffeo l. I. vitæ ipsius c. 17. & 20. & l. 2. c. 12.) apud Inquisitionis Tribunal detulerunt, calumniisque appetiverunt, perinde ac si novitatibus studeret. Vel qui S. Carolum Borromeum simili de causa sigillarunt, ut perturbatorem, nimiumque severum, decretaque ipsius tanquam dura, iniqua & nova.

18 Sed ista pertimescere non debemus, si Christi servi sumus, memores à Christo beatos prædicari, qui hominum persecutionem & maledictionem patiuntur propter veritatem & iustitiam; *Secundum hæc enim faciebant Prophetis Patres eorum.* Luc. 6. Econtrà verò, *Va enim benedixerint vobis omnes homines: secundum hæc enim faciebant Pseudo-prophetis Patres eorum.* Ibidem. Memores etiam Christum ipsum, postum in signum cui contradicetur, pro iustitia & veritate contumeliis affectum, opprobriisque & injuriis, in ipsa etiam cruce saturatum. Tunc enim adimpletum est illud Psalmi 21. *Quoniam circumdederunt me canes multi, id est (ut Augustinus explicat ibidem) pro consuetudine, non pro veritate latrantes multi, latrantes utique contra Christum, ab ipsis idem morti traditum, quia Scripturam ac divinæ legis veritatem sustinuit, adversus humanas traditiones eorum, ut de ipsis conqueritur, Matth. 15. Ista utique Judæis causa fuit scandali, ut dicitur ibidem: *Scis quia Pharisæi audito verbo hoc scandalisati sunt? Sed quid ad hoc Christus? Simite illos, cæci sunt, & duces caecorum.* Non ideo ergo veritas relinquenda, quia de eâ quidam scandalisantur, tanquam præconcepitis opinionibus, traditionibus, ac præjudiciis suis contrariâ. Similibus itaque Gregorianum istud respondet S. Bernar-*

19 dus ad Guillel. Abbat. *Melius est ut scandalum oriatur, quam veritas relinquatur.*

Sed & si ministri Christi sumus, Christum ipsum, & quæ Dei sunt, non quæ nostra sunt, nec nostram, sed Dei gloriam, querere debemus. *Oportet igitur (ait S. Carolus Borromeus orat. habitâ in 2. Concil. Mediol.) nos depositis cupiditatum nostrarum perturbationibus, oculisque in calum coniectis, non utilitates nostras, non commoda, non hominum honores spectemus, non rebus nostris, non popularibus studiis, non laudi, non gloria nostra, sed Christo serviamus, cui omnem gloriam, omnem laudem, omnem honorem debemus. Neque enim est, cur & nobis ipsis aut hominibus placeamus: Siquidem quis inde fructus, si nos ipsos amantes, animæ nostræ jacturam faciamus? ac quæ utilitas nobis existet, si iram Dei in nos concitantes, hominum benevolentiam populari quâdam indulgentiâ conciliemus? Audiamus Paulum clamantem: " Si hominibus placeam, Christi servus non essem. " Dissipat autem Deus ossa eorum qui hominibus placent, inquit Propheta.*

Nec verò est (prosequitur ibidem) cur à 20 muneris nostræ ratione deterreamur, vel quia his Pastoralibus nostris studiis, actionibusque animos eorum exculcerari videamus, qui filii sunt perditionis; vel quia populares illa, quibus quasi fœcus foliis, deformes pravique mores contegi solent, voces audiantur: non ferunt hæc tempora veterum Canonum severitatem. Sic jam diu viximus, sic vixerunt, ita egerunt qui eitate antecesserunt, vita institutum nihil est quod immutemus. At nos hæc atque alia hujusmodi contemnamus, proponamusque nobis ante oculos libertatem illam spiritus, & virtutem, qua armati Patres nostri Apostoli, qua muniti Martyres, qua instructi ordinis sanctissimi homines, Athanasius, Chrysostomus, Ambrosius, hujus Ecclesiæ Antistes, qua affecti alii religiosi viri, apostolico quodam animorum ardore flagrantes, nullis, non minus, non hominum clamoribus, non furoribus, quasi tribunitiis fracti, nec debilitati, pro Dei gloria, pro gregis communi salute, forti, constantique animo adhibuerunt illam quasi censoriam virtutem, acerrimam peccatorum vindicem.

Eorum ferè exemplo adducti nos quoque A. 21 postolica illâ constantiâ & Evangelicâ virtute, quâ unâ nihil est in Ecclesiasticis Pastoribus illustrius, nihil magis necessarium, sine metu, & constanter certè agamus... quod Evangelium docet, quod Christus jubet, quod ratio præcipit, quod gregis salus, quod Ecclesiæ autoritas, dignitasque postulat. Nam si contrâ à nobis fiat, in formidoloso illo Dei iudicio, cum animarum, quæ in fidem & curationem nobis tradita sunt, rationem reddituri, tum aliorum nos accusantium vociferationes, & irati iudicis, nos item acerbe objurgantis, eas voces audiemus: " Si speculatores eratis, cur cæci? Si Pastores, cur gregem vobis commissum errare permisistis? " Si sal tertia, quoniam modo evanivistis? Si lux

eratis, cur sedentibus in tenebris & in umbra mortis non illuxistis? Si Apostoli, cur apostolica virtute non usi, cuncta egistis ad hominum oculos? Si os Domini, cur muti? Si vos huic oneri impares esse sentiebatis, cur tam ambitiosi? Si pares, cur tam desides, tam negligentes? Nihil vos Prophetarum voces, nihil Evangelii leges, nihil Apostolorum exempla, nihil pietas, nihil religio, nihil labentis Ecclesiae status, nihil formidolosus iudicii dies, nihil praemia, nihil supplicia, aeternique cruciatus moverunt? *Has terribilis irati iudicis voces, nobiscum, Patres, animo menteque reputemus, ut is... excitati... non remisere, non leviter, non timide, non negligenter, non dissimulantes, sed sincere, & constanti, sanctaque sollicitudine Deum solum spectantes, quod in nostro officio, nostroque munere positum est, agamus & persiciamus.*

- 22 Fecit quod docuit Cardinalis sanctissimus, pariterque zelosissimus, collapsam pietatem instaurare, Evangelicam morum disciplinam restituere, virtutes plantare, spirituales morbos curare, Ecclesiam sibi commissam tam in Clero quam in populo reformare, totis viribus studuit: & si quas oves impura vitiorum labefactas, in malisque inveteratas, lenitatis & indulgentiae melle sanare non potuit, salis acrimoniam ipsis adhibuit. Ut vidit humani generis hostis serio rem peragi, dudumque possessas per tyrannidem suam animas Christo restitui, tantos murmurantium vociferantiumque clamores adversus ipsum excitavit, ut (teste Ripamontio l. 4. & 5. vitae ipsius, & Grufano l. 2.) palam traductus fuerit, etiam apud Suam Sanctitatem, & Catholicam Majestatem, tanquam Ecclesiae perturbator, populi irritator, homo violentus, pertinax, nimiumque severus; decreta vero ipsius, seu Conciliorum ab ipso celebratorum saggillata tanquam *pleraque dura, & iniqua, & nova, & tanquam immane jugum, &c.*
- 23 Caterum ea criminatione neque offensus Cardinalis, neque deterritus, pergebat alia infusa per decernere consentanea, & similia istis, quae nuper sibi vitio data essent, Ripamontius l. 4. Sciebat utique quod Christus Jesus, non obstante infinita sua sanctitate, miraculorum gloria & multitudine, a Scribis & Phariseis (qui Judaico in populo, aestimabantur tanquam homines docti & pii) diffamatus fuit tanquam homo peccator, Joan. 9. tanquam violator Sabbati, Joan. 5. tanquam destructor templi, Matth. 26. tanquam subvertens gentem suam, & prohibens dare tributa Caesari, Luc. 23. tanquam Samaritanus & Haereticus, Joan. 8. tanquam furiosus habens spiritum immundum, & in principe daemoniorum ejiciens daemonia, Marci 3. tanquam homo malefactor, Joan. 18. tanquam homo vorax & potator vini, publicanorum & peccatorum amicus, Matth. 11. tanquam regni usurpator, Joan. 19. tanquam blasphemus, Marci 26. &c.
- 24 Sciebat item Apostolos, Apostolorumque suc-

cessores ab hominibus pariter exceptos. Magnam Elymam, coram Proconsule Sergio, palam restitisse Pauli de Fide praedicationi. Act. 13. Joannem Evangelistam verbis malignis impetum à Diatrephe. Stephanum accusatum tanquam blasphemum in Moysen, & in Deum, qui non cessaret loqui verba contra locum sanctum & legem. Actorum 6. S. Athanasium, tanquam homicidam & adulterum. S. Basilium, tanquam cerebrososum & ambitiosum. S. Martinum, tanquam fautorem haereticorum. S. Chrysostomum, tanquam superbum, caeterorumque contemptorem. S. Hieronymum, tanquam violentum & haereticum. S. Augustinum, tanquam Manichaeum, docentem in materia Praedestinationis & Gratiae, falsa, agentiae homines in desperationem, quae nullus ante ipsum in Ecclesia docuisset. S. Cyrillum Alexandrinum pariter à Nestorianis tractatum ut Apollinaristam, & oppositos sibi Orthodoxos ab Eutychnianis infumatos ut Nestorianos, &c.

Eorum plenus spiritu S. Carolus tantae animi fortitudine, tanquam immobili constantia (non obstantibus contradictionibus & murmurationibus doctorum indoctorumque) perrexit in reformatione Cleri, populique sui, sicut & in reformatione indulgentioris doctrinae, ita ut ipsi non immerito adaptari possit, quod Hieremia dictum est à Domino: *Ego dedi te in civitatem munitam, & in columnam ferream, & in murum aeneum; adversantibus vero reformationi morum, Et bellabunt adversum te, & non prevalebunt.* Hierem. 7.

Ne autem docti illi mollioribus traditionibus & opinionibus suis praevalerent, oratione habitata in VI. Concilio Mediolanensi, cunctos admonebat zelosus Antistes; *Longe sint à nobis voces illorum qui consumunt palillos sub omni cubitu manus, & faciunt cervicalia sub omni cubitu manuum, ad capiendas animas. Ne isti suis adulationum vocibus, vocumque blanditiis, cum nos fallere student, istis etiam illecebris populum nostrum decipiunt. Dicunt enim bonum malum, & malum bonum. O popule meus, quis poterit omnia mala, quae in te premunt undique, enumerando percensere? Audent tamen isti, à salutis via, te adulationibus longius abducere. Popule meus, te in tanta malorum colluvie beatum dicunt, ipsi te decipiunt, & viam gressuum tuorum dissipant, dicentes (ut paulo ante praemisit) pax, pax, & non est pax, quam imperite hoc praedicant. . . . attendite queso, qui isti homines sunt, cum talia decitant, liniunt parietem luto absque paleis, absque temperantia. Videat visionem pacis, & non est pax. Isti sunt enim de quibus Isaias praedixit: Et erunt qui beatificantur populum illum seducentes, & qui beatificantur praecipitatis. Isai. 9.*

Deinde iisdem mollioribus opinamentis in sexto suo Mediolanensi Concilio opposuit has zelosissimas voces: *Aliud nos Spiritus Sancti doctrina docet, aliud Apostolorum instituta movent, aliud Patrum exempla declarant, aliud Canonum leges jubent, &c.* Opposuit denique saluberrima decreta in Conciliis suis Mediolanensibus

ffibus edita, sanctissimas etiam Instructiones ad Concionatores, Parochos, & Confessarios, pro recta salutarique administratione, tum Verbi Dei, tum Sacramentorum, maxime Sacramenti Pœnitentiæ, in cujus recta administratione velut summam rerum posuit, eo quod usu experimentoque comprobaverit, *Confessariorum incuria vel negligentia, sæpè accidere, ut dum multis indignis absolutionis beneficium impenditur, multi in isdem semper peccatis inhereant cum animarum suarum lamentabili ruina,* ut ait, Instruct. Confess. c. 12. dum etiam Confessarii nimis facile beneficium illud impertuntur versantibus in occasionibus peccatorum, *maximam præbent causam, cur in omnibus fere opificiis, & exercitatiombus publicis, peccata gravissima inveniantur, & abusus intolerabiles, sine quibus multi hodie existimant, nec res etiam per se æquissimas rectè exerceri posse.* Ibid. c. 16. Edit. Duacenæ 1616. Ideo tum in isdem Instructionibus, tum in Decretis antè dictis, præcipitarum absolutionum mala aperit, casusque quamplurimos declaravit, in quibus, usque ad secutum sinceræ emendationis effectum, absolutio, vel neganda sit vel differenda. Publicam etiam pœnitentiam, pro publicis delictis, ad Concilii Tridentini præscriptum restituit. Pro delictis verò occultis, *Confessarius* (ait ibidem c. 22.) *Canones pœnitentiales ad unquam sciat oportet; nam quamvis illi possint & debeant secundum prudentis & timorati Confessarii arbitrium mitigari, pro pœnitentis contritio, personarum qualitas, diversaque conditio, aliæque circumstantiæ ostendent; utilissimum tamen est semper ipsos Canones præ oculis habere, atque eos tanquam ad amissum respicere, quantum conveniens erit. Et quidem Confessarius, etsi pro modo antiquo Canonum pœnitentiam non habet sequi; tamen pœnitenti nonnumquam articulos in iis explicatos tractabit, ut ad majorem dolorem adducatur, pœnitentiæque in comparatione illius leviusculam, quam ipse dedit, alacrius exequatur.*

28 Nullus verò enarrare sufficit, quantum fructum in omnibus Christiani (etiam nostri) Orbis partibus peperit accurata lectio, praxisque Instructionum illarum. Ut enim verissimè Sylvius in Dedicatoria Editioni Duacensi præfixa, exemplar idæamque perfectissimam veri Pastoris exhibent, suntque velut speculum, in quo rugas, nevos, maculas, defectusque suos videre, & clarè cognoscere queant, qui Ecclesias regere, qui populos pascere, qui Sacramenta ministrare debent; immò & remedia simul parata in promptu habere, quibus quod deforme, pravum, distortumque fuerit, emendetur, cureturque. Ideo in Actis Generalis Conventus Cleri Gallicani, de die 1. Februarii 1657. habetur, quod rogatus est à Conventu D. Ciron, ut hunc librum edi curaret, quo tanti viri doctrina, tanto lumine sapientiæ splendens, omnes Galliæ Diœceses pervaderet, & grassantes ad Evangelicæ morum sapientiæ perniciem, novarum opinionum labes, opposito velut obice

coerceret. Ideo etiam Instructiones illas nuper, Romanis typis, cum epistolâ Pastoralis iis præfixâ (quæ earum praxis commendatur) imprimi fecit Eminentiſſimus D. Cardinalis Carpegna, jussu Sanctissimi D. N. Innocentii Papæ XII.

Est igitur animus sanctissimi hujus Cardinalis Instructiones hoc in opere sequi, uti deceat filium Supremo Ecclesiæ Patri obedientem, ipsiusque exemplo improperia & contradictiones plurimorum nihili facere, quo plurimum saluti prodesse possim. Si enim sub initium præsentis sæculi, quando laxiora opinamenta in tantum nondum processerant, doctissimus pariterque piissimus Cardinalis Bellarminus in epist. ad nepotem suum, Episcopum Theanensem, verè & sapienter dixit: " Si quis velit in tuto salutem suam collocare, is omninò debet certam veritatem inquirere, & non respicere quod multi hoc tempore dicant aut faciant. Et si rei certitudo non possit ad liquidum apparere, debet omninò tutiorem partem sequi, & nullâ ratione, nullius imperio, nullâ utilitate temporali propositâ, ad minus tutam partem declinare. Agitur enim de summa rei, cum de salute aeterna tractatur, & facillimum est conscientiam erroneam exemplo aliorum induere, & eo modo, conscientia non remordente, ad eum locum descendere, ubi vermis non moritur, & ignis non extinguitur. Quid non dicendum? Quid non faciendum hoc tempore, ubi (teste Emin. D. Card. de Aguirre ubi sup. n. 22.) tot monstra opinionum adversum Moralem Christianam, & disciplinam ecclesiasticam ac canonicam eruperunt?

Landandus est maxime, inter Regulares clarissimus Ordo S. Dominici (pergit laudatissimus Aguirius) qui horiatu Alexandri VII. vexillum extulit adversum Moralem laxam per doctissimos Alumnos suos Joannem Martinez de Prado, Julium Mercorum, Vincentium Baronium, Vincentium Contensonum, Pichinardum, Gonetum, aliosque similes amplissimo fructu... Idem ferè dixerim de multis Religionibus, præsertim militantibus sub regula S. Augustini, Francisci, & Carmelitarum, &c. Cum iis itaque, cumque eodem Cardinale de Aguirre, sapientissimisque unâ & sanctissimis Hispaniarum Episcopis, Bernardo Hontiveros, Calaguitano; Joanne de Palafox, Oxoniensi; & Ludovico Crespio, Placentino (apud eundem Aguirium n. 30.) propositum est laxioribus Casuistarum opinionibus c. 2. recensitis Sanctorum Theologiam opponere, totque & tantarum laxitatum radicem ante omnia investigare, quo securim ad radicem valeamus applicare.

CAPUT IV.

Prima causa, radixque primordialis Ethices laxioris, præsentia rationis humane, antecedentis Oracula Scripturarum & Sanctorum, in qua laxiorum opinionum Authores Ethicam suam fundaverunt.

Rationem, qua de rebus divinis ac moribus differere possumus, S. Thomas 2. 2.